

Třicet let trvající válečný konflikt, který se rozhořel na konci druhého desetiletí sedmnáctého století mezi habsburským panovníkem a českými stavy a postupně přerostl v rozsáhlou válku celoevropského významu, zanechal výraznou stopu ve všech místech a krajích, do nichž zavítal nebo se jich přinejmenším dotkl. Bylo tomu tak i v případě významného jihočeského Tábora, který byl válečným požárem přímo zasažen hned dvakrát, poprvé v roce 1621, když jej obléhali císařští a podruhé na samém sklonku války v roce 1648, když jej dobyla švédská vojska.

Hradiště Hory Tábora, které bylo jednou z klíčových součástí obranného systému království a nejlépe opevněným bodem v jižních Čechách, mělo za úkol střežit dopravní spojnici ve směru Praha - Linec a ochraňovat obyvatelstvo jižních Čech před útokem nepřítele. V klíčových momentech v roce 1621 a potom v roce 1648 přesto neodolal útoku císařských, ani Švédů a v obou těchto nejdůležitějších případech podlehl. Pokaždé se tak stalo po boji proti silnějšímu protivníkovi, v němž město buď zůstalo ve svém zápase osamoceno a opuštěno politickými spojenci, nebo nedostalo včas nezbytnou vojenskou pomoc. V obou případech město muselo na obětní oltář války položit životy svých obyvatel a hospodářské hodnoty všeho druhu. Mimo tyto dvě zásadní vojenskohistorické události Tábora své poslání útočiště pro obyvatelstvo před válečnými operacemi a barbarsky se projevujícími vojáky plnil, ačkoli i to jej stálo nemálo sil.